

XIN CHO TÔI ĐƯỢC SỐNG

Nguyễn Lân

Toàn thở dài. Nhìn ánh mắt người bác sĩ, chàng biết mình không còn được bao lâu nữa. Dù sao chàng vẫn gắng gượng:

- Bác sĩ làm sao cho tôi sống thêm một tháng nữa?

Bác sĩ tránh nhìn bệnh nhân. Ông nói bằng giọng:

- Anh đừng nghĩ ngợi gì. Cố để đầu óc thoải mái.

Làm sao thoải mái trong những giờ phút này?! Toàn còn nhiều việc phải làm, nhiều điều phải tính toán, phải nghĩ đến. Chàng có những hai người đàn bà yêu thương chàng tha thiết. Một người vợ trước, một người vợ sau. Nhưng vợ sau cũng là vợ trước! Kiều Mị, hai lần cưới. Cuộc đời sao nó rắc rối, éo le! Kiều Mị và Yên Hạc đã biết nhau nhưng chưa bao giờ giáp mặt cho lúc này, giờ phút lâm chung của người họ dấu yêu, họ tranh chấp! Ông Tạo sao khắc nghiệt, tàn nhẫn!

Cơn đau dấy lên làm Toàn quằn quại. Bác sĩ chích thêm một mũi morphine cho chàng. Mười phút sau, ông toan bước ra khỏi phòng bệnh nhân. Nhưng bàn tay Toàn đã nắm chặt lấy cổ tay ông. Toàn nói trong hơi thở yếu ớt:

- Bác sĩ cố kéo dài mạng sống của tôi thêm một tháng nữa& Tôi van bác sĩ đấy!

Vừa lúc nắm cửa xoay nhẹ, Yên Hạc lộ đầu vào. Bác sĩ Chân vội đứng dậy, tiến thẳng ra cửa. Yên Hạc hỏi qua hơi thở:

- Còn được bao lâu nữa, thưa bác sĩ?

Chân ái ngại nhìn người đàn bà:

- Vài hôm nữa thôi! Vi trùng lan rộng trong cơ thể, máu nhiễm trùng rồi! Bà lo mọi việc đi thì vừa!

- Anh ấy muốn gọi vợ tới. Yên Hạc buột miệng.

Bác sĩ Chân trở mắt, nhìn người đàn bà. Ông tự hỏi người thiếu phụ đứng trước mặt là ai mà lo cho bệnh nhân quá vậy. Từ ngày Toàn nhập viện đến hôm nay, gần ba tuần lễ rồi, Chân vẫn tưởng Yên Hạc là vợ bệnh nhân. Nào có thấy ai tới chăm sóc cho Toàn đâu, ngoài nàng. Cũng chính nàng đưa bệnh nhân tới đây khi Toàn đang hôn mê. Chuyện rắc rối thật! Thảo nào Toàn cầu mong sống thêm một thời gian nữa. Quả thật anh chàng đa đoan và đào hoa!

Yên Hạc nhào tới cạnh giường bệnh. Nàng âu yếm nắm cánh tay gầy xanh xao, đau lòng nhìn vào khuôn mặt hốc hác tiêu tụy của Toàn, khẽ gọi:

- Anh Toàn! Anh tỉnh chứ?

- Anh vẫn tỉnh, em ạ! Toàn mở mắt nhìn.

Chàng thấy thương người đàn bà này quá. Yên Hạc đã lo lắng nhiều cho Toàn từ khi chàng mắc bạo bệnh. Những ngày làm chemotherapy. Những ngày làm radiation. Đưa đón đến bác sĩ gia đình, đến bác sĩ chuyên nghiệp. Lo thuốc men. Mỗi mình nàng. Mà Toàn đã chia tay với Yên Hạc hơn ba năm nay. Chàng thấy bất nhẫn với người đàn bà đã cả hơn mười năm chung sống!

- Thật không có em, anh không biết ra sao?! Em phải lo thêm những gì nữa nào? Anh muốn nằm cạnh anh chị Khương. Em làm được chứ?

- Xong rồi, anh ạ! Anh sẽ nằm kê bên hai người thân yêu đó. Ngay dưới tàn cây

phượng vĩ giờ này hoa đương nở rộ. Chỗ ấy khoảng khoát, gió lồng lộng thổi, và... xa tụi Ba Tàu. Nghĩa là không có những bia mộ xanh đỏ rục rở xốn mắt. Em nhớ, xưa kia, anh đã nói vậy với em.

- Cảm ơn em! Anh đã hình dung ra nơi chốn ấy. Toàn muốn nhắm mắt lại để nghĩ tới cái nghĩa trang đó, nơi an nghỉ vĩnh viễn của chàng.

Yên Hạc rướn mình gần bệnh nhân:

- Em có một điều muốn xin với anh. Một ước vọng của em. Anh cho phép em nhé!

- Em cứ nói.

- Em đã mua đất ngay cạnh anh. Anh đừng la em!

Toàn cay đắng:

- Đó là quyền của em. Anh rất cảm động mãi mãi có em kề bên.

- Em thật mừng vì anh đã bằng lòng!

Toàn không muốn nói gì thêm. Chàng mệt lả người và cơn đau lại trở dậy. Nghĩ đến vợ, chàng thấy náo lòng. Kiều Mị, người vợ hai lần cưới, lần nào cũng lén lút! Nàng từ Bỉ sang Mỹ cũng gần ba năm. Nhưng nàng chưa rành tiếng Mỹ, chưa biết lái xe. Ba năm trời Toàn lo hết mọi việc. Toàn chỉ muốn vợ ở nhà, không ganh đua với chồng trong cuộc sống tất bật nơi đây, luôn luôn trong vòng tay che chở của chàng. Toàn muốn Kiều Mị hiện tại không phải là Kiều Mị của mười lăm năm trước. Toàn hài lòng vì nàng đã thay đổi, yên phận, biết nghe lời chồng. Nhưng nàng không giúp đỡ gì được cho chồng. Nàng vẫn còn bỡ ngỡ với cuộc sống mới. Nàng vẫn chưa đi đâu một mình được. Nàng không biết lái xe. Toàn không bao giờ muốn vợ mình lái

xe. Việc gì chàng cũng giành hết. Nàng chỉ lo cơm nước thôi. Theo Toàn, người đàn bà nào cũng vậy, hề biết nhiều sẽ lấn lướt chồng.

Nghĩ tới Yên Hạc, Toàn phiền lòng hơn. Nàng chỉ muốn giữ chặt lấy Toàn. Nàng yêu chàng lắm, nhưng yêu mà không chiều, không bao giờ thuận theo ý Toàn. Cứ như vậy suốt thời gian chung sống. Bực mình, Toàn sang Bỉ chơi và gặp lại Kiều Mị. Đã lâu quá mới gặp lại vợ cũ, dễ cũng đã hơn mười mấy năm trời. Toàn gặp nàng khi cả hai còn trẻ, mới ngoài đôi mươi. Trong đám mê vội vã, họ lấy nhau. Đám cưới không bà con thân thuộc, chỉ có một ông cha làm lễ. Rồi ra toà thị sảnh tại Bruxelles ký giấy hôn thú. Gần mười lăm năm chung chạ. Một ngày kia, Kiều Mị ra đi. Nàng để lại bức thư tạ tình là nàng không thể làm vợ chàng lâu hơn nữa vì nàng đã mang thai với một người đàn ông Bỉ! Thế rồi, Toàn gặp Yên Hạc trong một dạ tiệc. Yên Hạc từ Mỹ sang thăm em gái. Toàn đưa Yên Hạc thăm những danh lam thắng cảnh ở Bruxelles, Toàn lái xe sang tuốt tận Paris để Yên Hạc thưởng ngoạn cái đẹp của kinh đô ánh sáng. Họ gắn bó với nhau tại thành phố nổi tiếng trên thế giới này.

Ngày Yên Hạc rời Paris, cũng là ngày Toàn đeo chiếc nhẫn đính hôn vào tay nàng.

Ba tháng sau, Toàn thu xếp qua Mỹ. Còn có gì để thương tiếc Bruxelles nữa đâu?!

Đám cưới của Toàn và Yên Hạc thật rầm rộ tại một nhà hàng Việt Nam lớn nhất, sang trọng nhất quận Cam, Dragon Restaurant. Bạn bè, bà con của Yên Hạc hơn ba trăm người tham dự. Ai cũng mừng Yên Hạc gặp được người chồng tốt, điển trai, học thức, sẵn tiền bạc. Toàn mua một căn nhà thơ mộng tại Long Beach, gần biển. Miếng đất thật lớn, gần 10,000

square feet, tha hồ trông đủ loại hồng như Yên Hạc từng mong.

Ngày, tháng, năm qua đi & dần dần Toàn cảm thấy chàng bị trói buộc. Yên Hạc không còn là thiếu phụ dưng của những ngày mới sống. Nàng thành thạo, khôn ngoan, sắp xếp cuộc sống qui củ. Nhưng biết bao nhiêu điều Toàn muốn mà Yên Hạc chối từ. Những ao ước của chàng cũng chẳng có gì quá tầm tay. Chẳng hạn Toàn muốn xây một khu vườn theo kiểu Nhật sau nhà, nàng bác bỏ. Yên Hạc cho là phí phạm, không cần thiết. Toàn là một nhà vật lý nổi tiếng bên Bỉ. Chính phủ Mỹ mời sang và trọng dụng chàng. Tiền vẫn vào đều đều. Yên Hạc thuyết phục chồng mua thêm hai căn nhà nữa tại Quận Cam cho thuê. Toàn lại là người thích tự sửa chữa nhà cửa. Đó là thú vui của chàng từ khi còn ít tuổi. Tiền để ra tiền. Với Yên Hạc, những tháng năm chung sống thật diệu kỳ. Với Toàn, những ngày đó là những ngày bó buộc, làm theo bản phận, làm theo lý trí. Riết rồi, nhiều bữa ở sở ra, Toàn không muốn về nhà nữa!

Những ngày nghỉ nhàm chán quá! Chàng muốn đi chỗ khác. Nhưng chàng không thích tới những nơi xa lạ. Thế là chàng quay về Bỉ. Thế rồi chàng gặp lại Kiều Mị! Hơn mười năm trời, Kiều Mị già đi trông thấy. Nhưng nàng nhũn nhặn hơn, thuần thực hơn. Nàng đã đoạn tuyệt với anh chàng Bỉ. Đứa con gái sống với cha nó. Nàng rảnh tay. Kiều Mị đang cần một người hùng bảo bọc. Toàn đang cần một bàn tay dịu dàng âu yếm.

“Tình xưa, nghĩa cũ khôn hàn”. Họ ngã vào vòng tay nhau. Toàn quyết định xa Yên Hạc.

Trở lại Mỹ, Toàn nói với vợ: “Anh muốn được yên tĩnh một mình. Anh lấy lại một căn nhà cho thuê để ở. Nhà mình đang chung sống là của em. Còn một căn nữa,

khi hết hợp đồng với người thuê, mình sẽ bán đi, chia đôi. Bao nhiêu tiền ở trong ngân hàng, anh để lại cho em”.

Yên Hạc như tự trên trời rơi xuống, ngơ ngác nhìn chồng. Nàng không tin ở đôi tai mình. Nhưng vẻ mặt của Toàn nghiêm trọng quá, nàng biết chàng nói thật, nàng xuống nước năn nỉ: “Anh ở lại với em!”

Toàn quay đi, cố giữ bình tĩnh: “Để cho anh đi!”

Một tuần lễ sau. Toàn rời nhà. Thỉnh thoảng chàng vẫn về thăm vợ, vẫn mời nàng đi ăn tối, vẫn cất cò dùm nàng. Toàn không nữ dút tình cùng Yên Hạc. Nhưng Toàn phải dành nhiều thời giờ để sửa soạn tổ ấm với Kiều Mị. Kiều Mị bán nhà bên Bỉ, mang tiền sang Mỹ, cùng Toàn mua một trang trại rộng lớn ở San Diego. Toàn vẫn kín tiếng với mọi người. Những người thân quen, bạn bè đều tưởng Toàn sống cù ky một mình, không thích ai quấy rầy, không muốn bận tâm đương đầu với người vợ thực tế Yên Hạc. Ai cũng trọng đời sống riêng tư của chàng. Không ai hỏi han, dòm ngó.

Yên Hạc nhớ chồng lắm. Nàng đến ngôi nhà Toàn ở. Nhà vắng lặng. Toàn đi vắng. Yên Hạc tra chìa khóa vào ổ & Ôi thôi! Một ổ khóa mới. Toàn đã đổi khóa. Chàng không muốn cho Yên Hạc tự do lúc nào muốn đến thì đến. Nàng không còn là chủ căn nhà này nữa! Sao chàng nữ hành xử như vậy?! Yên Hạc ứa nước mắt!

“Ném lao thì phải theo lao”, Đã chót dấu diêm thì phải dối quanh cho trọn! Có người thấy Toàn sóng vai với một nữ dười đàn bà ngoài phố, mách Yên Hạc. Một bữa chàng về thăm, Yên Hạc vặn hỏi chàng về “người đàn bà”. Toàn chỉ lắc đầu, buông thõng: “Bậy quá!”

Từ ngày ấy Toàn cẩn thận hơn, tránh đi song đôi với Kiều Mi những chỗ đông cư dân Việt. Toàn bán căn nhà đang ở tại Quận Cam. Mua một căn mới tại San

Diego, gần khu trang trại. Tổ ấm của hai vợ chồng xa hẳn những người Việt. Toàn chỉ thấy an tâm khi quanh chàng là dân bản xứ - những người Mỹ trắng lịch sự, ít tò mò về đời sống riêng tư của những người khác. Nhưng Toàn vẫn không cảm thấy thư thái, hạnh phúc như chàng tưởng. Toàn ân hận. Toàn thấy tâm hồn bị dằn vặt, ray rứt. Chàng cố gắng chăm chút Kiều Mị. Những tưởng sự hiện diện của Kiều Mị sẽ khóa lấp những đờn đau đành đoạn với Yên Hạc. Nhưng không!

Những lúc vợ kê bên, vui với hình bóng, với sự ân cần của nàng, Toàn thấy hạnh phúc. Nhưng những khi một mình, nhất là mỗi ngày lái xe từ sở về, khuôn mặt đăm lẹ của Yên Hạc lại hiện rõ, lại luẩn quẩn trong đầu Toàn. Chàng lại cay đắng, lại khổ sở. Toàn biết Yên Hạc vẫn chờ đợi. Yên Hạc không hề biết chàng đã âm thầm trở lại với người vợ cũ, đã dứt tình cùng nàng! Bạn bè của cả hai chỉ biết chàng bỏ nhà ra đi, họ tưởng Toàn âm thầm sống một mình. Ai cũng nghĩ vậy. Có phải vì bề ngoài của Toàn nghiêm trang quá? Có phải vì lối xã giao của Toàn lịch sự, đứng đắn, đang hoàng quá? Có phải sự tin tưởng của Yên Hạc đã làm mọi người hòa theo? Chẳng ai hiểu Toàn!

Toàn biết chàng cũng giống nhiều đàn ông khác, cũng cần một bóng dáng đàn bà thuần thực bên cạnh. Có ai bỏ vợ để sống lẻ tẻ một mình? Họ chẳng vài anh bất thường! Toàn là người bình thường. Toàn là người giàu tình cảm. Toàn là người có lương tâm. Nhưng Toàn là người thích che giấu, chàng không muốn ai nhìn thấy con người đích thực của mình. Chàng đã thành công. Cũng như chàng đã thành công trong xã hội. Cũng như chàng đã thành công chinh phục trái tim phụ nữ, dù chỉ có hai người, Kiều Mị và Yên Hạc, cứ từ người nọ chạy tới người kia, quay đi quay lại! Toàn không phóng tầm mắt tới những người đàn bà khác

mà chàng chưa chắc chắn. Ít nhiều gì, Toàn vẫn là người nhát nhúa. Toàn chưa dám tiến xa đến một người đàn bà thứ ba dù đôi khi vài bóng hồng bất chợt tới làm chàng ngất ngây rung động.

Nhưng giờ phút này, những ngày cuối cùng của cuộc đời! Toàn thấy chua xót quá! Chàng muốn sống thêm một thời gian nữa, không phải cho riêng mình mà cho hai người đàn bà đang thương yêu lo lắng cho chàng. Nhưng Trời không cho! Có bao giờ Toàn nghĩ tới Đấng Tối Cao đâu?! Toàn chỉ tin ở khoa học. Trời, Phật đối với Toàn là xa vời, giả tưởng! Lúc này Toàn mới thấy sợ sự nhiệm màu của Đất Trời! Chàng đang bị trừng phạt vì sự dối trá, vì đã làm khổ hai người đàn bà. Toàn không muốn vậy. Tại sao chàng hành xử như thế? Vì sợ tai tiếng hay vì muốn giữ cả hai người đàn bà? Vì Toàn yêu cả hai? Không, chàng chỉ muốn họ lo lắng, phụng sự chàng thôi! Chàng yêu chính mình thì đúng hơn. Vô tình chàng đã làm cả hai khốn khổ vì chàng. Kiều Mị bỏ con, bán nhà sang đây với Toàn dù không hiểu tiếng bản xứ! Yên Hạc suốt đời thương yêu chàng dù bị Toàn ruồng rẫy. Nhưng nàng vẫn hi vọng Toàn trở lại với mình một ngày nào. Chàng không thể sống mãi một mình được. Lấy ai săn sóc? Thì đây, khi biết bị ung thu phổi, Toàn đã về với Yên Hạc nhiều hơn. Nàng là người duy nhất lo được cho chàng khi đau yếu. Toàn vẫn là của Yên Hạc.

- Yên Hạc! Anh nhờ em việc này...
- Anh muốn gì, em cũng làm hết! Nói đi anh!
- Em báo cho Kiều Mị biết những ngày cuối cùng của anh để nàng biết anh ở đâu mà vào cho kịp.

Yên hạc tưởng như trời sập. Người vợ trước của chàng cũng ở Mỹ ư? Ghìm những giọt lệ đờn đau, Yên Hạc gắng hỏi:

- Kiều Mị ở đây ư? Cô ấy sang từ lúc nào?

- Hơn ba năm nay. Anh đã làm hôn thú với người ta. Em tha lỗi cho anh!

Toàn nhắm mắt, thều thào yếu ớt.

Yên Hạc ghé gần. Nàng chỉ muốn bóp cổ Toàn ngay lúc này. Vừa thương xót, vừa giận hờn. Nhưng khuôn mặt xanh xám hốc hác của Toàn nhắc nhở nàng chàng không còn bao ngày nữa, Yên Hạc thở dài:

- Anh nói số điện thoại. Em sẽ gọi cô ta.

Trời ơi! Toàn vẫn chưa phải là của nàng. Thì ra, hơn ba năm nay Toàn đã trở lại với Kiều Mị. Yên Hạc không hay biết. Vậy mà cứ vài tháng Toàn vẫn về nhà rủ Yên Hạc đi ăn cơm tối. Quá quái thật! Thảo nào, đã lâu. Có người mách nàng, Yên Hạc đâu có tin. Nàng thần thánh hóa chồng quá! Nhưng nghĩ cho cùng, tội nghiệp Toàn! Chắc chắn anh lo lắng, sầu bi, ân hận mà sinh bệnh. Yên Hạc vẫn tin Toàn yêu thương mình. Hơn năm nay, từ ngày lâm trọng bệnh, Toàn trở lại với Yên Hạc luôn luôn. Chàng cần sự giúp đỡ của nàng và nàng được gần chàng. Thôi thế cũng đủ!

Yên Hạc điện thoại cho Kiều Mị. Cô nàng hết hoảng vì ba tuần lễ rồi không biết chồng ở đâu, trở bệnh ra sao?! Kiều Mị nhờ anh hàng xóm người Mỹ đưa đến bệnh viện Roman Catholic Hospital.

Lần đầu tiên hai người đàn bà gặp nhau. Lần đầu tiên hai kẻ tình địch biết mặt nhau trước người đàn ông họ thương yêu đang hấp hối. Kiều Mị hấp tấp tới giường bệnh, nắm chặt tay chồng:

- Em đây! Toàn!

Toàn mở mắt nhìn vợ. Tội quá! Mới xa chồng chưa đầy một tháng mà nàng gầy rộc đi trông thấy. Toàn thật là người có lỗi. Cơn đau lại tới vật vã chàng. Đớn đau cả tinh thần lẫn thể xác. Trần ai! Thượng Đế sao không cho Toàn biết quyền năng của Người từ trước. Sự trừng phạt ghê khiếp quá! Toàn đang bị trả nghiệp ngay trước mắt hai người vợ, hai người cúc cung tận tụy vì chàng. Họ

nào có tội tình gì? Toàn co rút người, quần quai...

Yên Hạc vội rung chuông gọi y tá đến. Chất á phiện lại được đưa vào cơ thể sắp tắt của bệnh nhân. Mỗi ngày liều lượng mỗi tăng để giảm cơn đau xé phổi! Như có hàng ngàn lưỡi gươm thọc xoáy vào ngực Toàn. Nửa giờ sau, Toàn cảm thấy bớt đau. Chàng vẫy tay để cả hai người tới bên giường:

- Hai em đã biết tên nhau. Hãy thương anh, quên đi những xích mích. Hãy vì anh, nắm tay nhau để lo hậu sự cho anh. Anh mong hai em sau này sẽ là đôi bạn chân tình. Yên Hạc đã mua đất. Kiều Mị dựng bia mộ cho anh. Đám tang, anh không muốn ai ngoài hai em và những bác sỹ đang lo cho anh giây phút này.

Toàn đưa đôi bàn tay gầy guộc cho hai vợ. Cả hai kẻ cận bên Toàn trong ngần lệ. Họ chỉ biết gật đầu tuân lệnh người đang đứng bên bờ sinh tử. Những kinh địch, gờm khiếp nhau tạm thời tan biến.

Toàn vẫy Kiều Mị xát gần hơn:

- Kiều Mị! Sau tang chay, anh muốn em trở lại Bỉ.

Rồi, vận hết sức, Toàn đồng dục: “Cho anh xin lỗi!”

Toàn chìm vào hôn mê trong tiếng nấc nghẹn của hai người đàn bà &

Mình sẽ là người vĩnh viễn nằm cạnh chàng, chàng là của riêng mình - Yên Hạc mừng thầm trong nước mắt.

Thế là thêm một lần nữa mình mất chàng - Kiều Mị thổn thức trong tâm tưởng.

Tiếng còi hụ của xe cứu thương chở ai tới bệnh viện như xé nát tâm hồn của hai người đã chót yêu thương chung một gã đàn ông!

Viết xong tại Virginia 8/8/2011

NGUYỄN LÂN